

Člověk je vystaven účinkům ionizujícího záření od nepaměti. Po druhé světové válce se však expozice ionizujícímu záření významně zvýšila prudkým rozvojem jeho využití v různých oblastech lidské činnosti. Současně s tím rostly i znalosti o jeho účincích, což vedlo následně k potřebě efektivně chránit exponované maximální možnou mírou. To platí i v nukleární medicíně. V současnosti již dosáhla ochrana před účinky ionizujícího záření relativně vysoké úrovně, přesto se stále vyvíjí. Pochopení podstaty obecných principů i konkrétních opatření není záležitostí zcela jednoduchou, neobejde se bez odpovídajících znalostí z fyziky, biologie a v menší míře i jiných oborů.